

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 grudnia 2023 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
sprawy **J. O.**,
wobec którego na podstawie art. 31 § 1 k.k. umorzono postępowanie
o czyny z art. 191 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego
od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie
z dnia 24 maja 2023 r., sygn. akt III Ka 829/22,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Leżajsku
z dnia 28 czerwca 2022 r., sygn. akt II K 202/21,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć oskarżonego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Leżajsku z dnia 28 czerwca 2022 r. (sygn. akt II K 202/21) wobec J. O. postępowanie karne o ciąg przestępstw z art. 191 § 1 k.k. zostało umorzone z uwagi na zaistnienie przesłanki z art. 31 § 1 k.k. Wyrok ten

został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 24 maja 2023 r. (sygn. akt III Ka 829/22).

Od powyższego orzeczenia kasację wniósł obrońca J. O., zarzucając wyrokowi *„rażące naruszenie prawa, mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:*

- *naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 41 § 1 k.p.k. poprzez uznanie, iż w niniejszej sprawie - co zdaniem Skarżącego jest stanowiskiem błędnym - nie mamy do czynienia z taką sytuacją, w której należało na podstawie okoliczności sprawy podjąć wątpliwość co do bezstronności sędziego - podczas gdy zdaniem Skarżącego o braku tej bezstronności - wbrew stanowisku Sądu nie świadczyło jedynie subiektywne przekonanie Skarżącego, a fakty, które podawał Skarżący w toku całego postępowania, tj. nieujawnianie w protokole rozprawy uwag Skarżącego, w szczególności biorąc pod uwagę fakt, iż zdaniem Skarżącego uwagi te nie wykraczały poza potrzebę stwierdzenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy - zatem nie było podstaw do odmowy uwzględnienia ich w treści protokołu, Skarżący ponadto zwraca uwagę, iż składanie przez niego wniosków w toku procesu - o wyłączenie sędziego nie było spowodowane chęcią obstrukcji postępowania - jak to stwierdził Sąd, a jedynie zagwarantowanie sobie prawa do bezstronnego i rzetelnego procesu.*

- *naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez jego zastosowanie, a tym samym uznanie, iż w niniejszej sprawie - zdaniem Skarżącego - błędnie wskazano jako podstawę wydania orzeczenia umarzającego postępowanie karne z powołaniem się na niepoczytalność Skarżącego J. O., a więc opierając się o art. 31 § 1 k.k. bowiem jego zdaniem - podstawą umorzenia postępowania powinien być art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. tj., iż czynu nie popełniono, bądź brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia - skarżący bowiem w całości kwestionuje opinię psychiatryczno - psychologiczną, która zalega w aktach sprawy, zarówno co do sposobu i przebiegu badania jego osoby, jak i co do wniosków końcowych opinii.*

- *naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i nie wskazanie jako podstawy umorzenia*

postępowania tego przepisu - a co za tym idzie uznanie, iż należy umorzyć postępowanie karne w odniesieniu do osoby Skarżącego z powołaniem się na niepoczytalność Skarżącego J. O., a więc opierając się o art. 31 § 1 k.k. skarżący bowiem w całości kwestionuje opinię psychiatryczno - psychologiczną, która zalega w aktach sprawy, zarówno co do sposobu i przebiegu badania jego osoby, jak i co do wniosków końcowych opinii.”

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie w całości oraz orzeczenia Sądu I instancji i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania; ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie w całości i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Zarzuty kasacyjne, pomimo, że sformułowane stosunkowo obszernie nie dotyczą jednak wyroku Sądu II instancji. A przypomnieć wypada, że nadzwyczajny środek odwoławczy, zgodnie z art. 519 k.p.k. może być wniesiony przez stronę wyłącznie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, zaś zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Nie jest zatem dopuszczalne w kasacji kwestionowanie rozstrzygnięć podejmowanych przez Sąd I instancji. Jedynym sposobem, by dotknąć tych ewentualnych uchybień jest zarzucenie sądowi odwoławczemu, iż nierzetelnie rozpoznał apelację, w której na owe uchybienia wskazywano. Istota zarzutów procesowych sprowadza się zatem do kwestionowania wciąż tylko i wyłącznie ustaleń faktycznych sprawy.

Kasacja nie zawiera jakiegokolwiek merytorycznej argumentacji, która wykazywałaby, że przepis art. 41 k.p.k. oraz art. 17 § 1 k.p.k. naruszył w toku postępowania odwoławczego Sąd II instancji. Z uzasadnienia wyroku tego Sądu i

apelacji niezbiecie wynika, że to zarzuty dotyczące wyłącznie treści orzeczenia pierwszoinstancyjnego.

Z uwagi na powyższe należało orzec jak w sentencji.

[PGW]

[ał]